

MARIA PONS I MARTÍNEZ

1933-2017

La germana Maria Pons i Martínez ha mort el dia 21 de març, festa del trànsit de sant Benet, al migdia, voltada de les germanes de la comunitat, després d'una malaltia llarga i dolorosa. Havia nascut a l'Hospitalet de Llobregat el dia 1 de novembre de 1933. Als tres anys, durant la Guerra Civil, va perdre el pare i un any després la mare, i per això ella i la seva germana van ser educades en un pensionat de les germanes hospitalàries. Sens dubte aquest fet ha tingut unes conseqüències importants en la seva vida.

Des de petita tenia una gran predisposició pel cant i molt bona veu, i al col·legi ja sobresortia entre les seves companyes; per això no és estrany que, en entrar al monestir, als vint anys, ben aviat ja comencés a fer de cantora i a formar part de l'escola, primer cantant gregorià i després del Concili Vaticà II, amb la reforma de la litúrgia, en llengua vernacle. Va fer sempre de primera cantora fins que es va posar malalta. Val a dir que tenia una oïda finíssima; i això, que per una banda era una molt bona qualitat, per una altra li era font de sofriment, ja que quan el cor no afinava prou la seva sensibilitat se'n ressentia.

Una de les seves característiques era el seu zel per l'ofici diví, s'hi preparava amb molta cura, arribava sempre molt puntual i gairebé no hi faltava mai.

Havia passat alguna temporada a Jaca i allí havia tingut l'ocasió de fruir de la natura, de les excursions, de les flors, que era una de les coses que la feien feliç, com també la capacitat de relació i amistat amb persones que havia conegut en el monestir o en alguna de les seves sortides i que l'han anada acompanyant al llarg de la seva vida, també en la seva malaltia.

La Maria era molt llesta i tenia un temperament viu, fort, de reaccions ràpides. Era meticulosa i perfeccionista, li agradaven les coses ben fetes, cosa que es manifestava especialment en el seu treball, tant en el taller d'enquadernació com més endavant en el d'ornaments litúrgics, on brodava capetes de bateig, tovalles d'altar, corporals, centenars de creus de purificadors i tot el que li demanaven amb una rapidesa i pulcritud molt notables: tenia *unes mans de plata*.

El dia que li van donar el diagnòstic de la seva malaltia, explica la germana que l'acompanyava, li va dir: «ajuda'm a pregar, això és molt gros, no em deixis!» La seva malaltia ha estat per a tota la comunitat un exemple de paciència, de bondat, mai no li hem sentit una queixa ni l'hem vist trista; al contrari, tot i que ella només podia expressar-se amb els ulls i amb el somriure, no costava gens fer-la somriure com un infant quan li cantàvem una cançó, o quan li dèiem que Jesús era en el seu cor i que la Mare de Déu vetllava per ella.

La malaltia de la Maria ha estat per a nosaltres la prova més gran de com Déu treballa el cor de les persones i se les fa del tot seves.